

meget mindre end andre kunne taale at miste noget, eller at Forbindelsen mellem os og vore Landsmænd i Udlandet svækkes. Jeg glæder mig derfor over, at vi formentlig ere komne ind paa en Vej, ad hvilken det skal lykkes at yde Bidrag til Arbejdet for at bevare den danske Nationalitet i Udlandet og bevare Forbindelsen mellem de Danske herhjemme og Danske i Udlandet. Det kommer ikke an paa, at det Beløb, der bevilges, til at begynde med bliver saa stort. Det er sikkert sundest og bedst for denne Sag som for enhver anden, at den arbejder sig frem fra det smaa, og at de Midler, der anvendes, blive større og større, efterhaanden som Kravene melde sig. Men det kommer an paa at faa begrundt, og jeg tror, at disse Bestræbelser herhjemme fra ville blive mødte med Samstemning og Forstaaelse hos vore Landsmænd i Udlandet.

H. L. Møller: I Udvalgets Betænkning findes der nogle Bemærkninger angaaende den Sag, jeg omtalte ved dette Forslags første Behandling, Sagen „Den danske Gesandts Interview i „Lokal-Anzeiger“ i Berlin.“ Betænkningens Bemærkninger bleve gentagne af Udvalgets Ordfører her i Salen, og det fremgaar af det ene som af det andet, at Udvalget ved at undersøge Sagens Akter er kommet til den Erkendelse, at der er blevet begaaet en Fejl af den danske Gesandt i Berlin ved den omhandlede Lejlighed, og at denne Fejl, hvad der ogsaa er indlysende, bestaar deri, at han ikke har sikret sig, at det Interview, som man havde hentet hos ham, kom ind i det paagældende Blad saaledes, som han selv havde udtalt sig.

Jeg har selv haft Lejlighed til i Finansudvalget at gennemgaa Sagens Aktstykker, og jeg maa da sige, at ogsaa, efter at jeg har set dem, finder jeg fremdeles, at der er begaaet to andre Fejl. Den ene er den, at Gesandten ikke har sørget for, at hans Dementi af Interviewet er fremkommet i „Lokal-Anzeiger“, i selve det Blad, hvori Interviewet havde staaet. Og den anden Fejl er den, at da Gesandten af et dansk Blad i København, af „Nationaltidende“, var bleven spurgt om, hvorfor han ikke havde dementeret „Lokal-Anzeiger“, kom der hverken fra Gesandten eller Udenrigsministeriet nogen Forklaring derpaa. Der blev ikke rørt mere ved denne Sag, før jeg havde Lejlighed til at bringe den frem her i Tinget. Jeg finder, at disse to Fejl ere lige saa uomtvistelige som den første, som ogsaa Udvalget

indrømmer, at Gesandten har begaaet. Jeg kan ikke erkende, at de Aktstykker, der ere blevne meddelte, ere af den Natur, at der ikke godt paa dem kunde bygges en offentlig Redegørelse for Forløbet af hele denne Sag. Ganske vist vilde en saadan Redegørelse ikke kunne rehabilitere Gesandten i Berlin fuldstændig, men det er dog heller ikke det vigtigste i denne Sag, det vigtigste maa dog være, at den danske Almenhed faar ordentlig og tilforladelig Oplysning om, hvordan det har kunnet gaa til, at Dementiet ikke er fremkommet paa det rette Sted.

Efter at jeg har fremdraget Sagen her i Folketinget, har de frikonservatives Ordfører i Landstinget ogsaa fremdraget den der under Finanslovens første Behandling. Han brugte der omtrent den Vending, at, efter at han havde gjort sig bekendt med Sagens Aktstykker, var han paa det rene med, at de stærke Ord, der vare faldne her i Folketinget mod Gesandten's Optræden i Berlin, ikke længere kunne fastholdes. Jeg kan ikke indvende noget imod det Resultat, de frikonservatives Ordfører er kommen til, især naar man lægger Vægten paa Udtrykket „ikke længere“, deri ser jeg en Erkendelse af, at paa det Tidspunkt og under de Omstændigheder, da jeg brugte disse stærke Ord, var der nogen Grund til at bruge dem. Men jeg maa i øvrigt fastholde, at denne Sag har faaet et utilfredsstillende Forløb, og at Almenheden endnu har et rimeligt Krav paa en Redegørelse for, hvorledes det hænger sammen, og at jeg ikke indser, hvorfor de Aktstykker, Udvalget har faaet meddelt, ikke skulde kunne bruges som Grundlag for en passende Offentliggørelse.

Den Gang jeg fremdrog Sagen, tilføjede jeg en Henstilling til Udvalget og Ministeren om, at der i Tjenestereglementet for de danske Diplomater i Udlandet maatte blive optaget Regler for Diplomaternes hele Forhold til Pressen. Jeg kan nævne, at de frikonservatives Ordfører i Landstinget, da han omtalte denne Sag, ganske sluttede sig til denne Henstilling; han erkendte ogsaa, at det vilde være en heldig og nødvendig Ordning. Jeg tillader mig nu blot at spørge den ærede Ordfører for Udvalget, om ikke det Spørgsmaal har været fremme i Udvalget, om det er blevet forhandlet med Ministeren, og hvad Resultat der er kommet ud deraf.

Fraenkel: Jeg vil først slutte mig helt til de Udtalelser, der fremkom fra